

[Thestrup.]

højtærede ministers tale, så går det mig sådan, at jeg har vanskeligt ved af den at se, efter hvilke linjer den højtærede minister vil tilrettelægge den økonomiske politik. Har den højtærede minister ændret opfattelse med hensyn til betydningen af at give det private erhvervslivs investeringer prioritet over for offentlige investeringer? Har den højtærede minister set faren ved statens udlånsvirksomhed ikke mindst i boligbyggeriet? Er ministeren gået over til den højtærede handelsministers opfattelse, at vor produktion bringes i fare ved yderligere stigning i arbejdslønnen? Men i stedet for at kritisere den højtærede ministers redegørelse vil jeg hellere udtrykke, hvorledes mit parti ser på den foreliggende økonomiske situation og på, hvad der i den anledning bør gøres.

Der har hidtil været en meget stor uoverensstemmelse mellem mit partis synspunkt og den højtærede ministers på disse forhold. Mit parti har ikke ændret sit synspunkt. Hvis den høje regering på nogle punkter ændrer synspunkt, kan det kun glæde os. Vi skal ikke kritisere regeringen, hvis den tager vor politik, som jeg har hørt nogen sige. Det er afgørende, at det rigtige bliver gjort, ikke hvem der gør det.

Jeg vil da gerne begynde med at sige, at vi mener, at vi ved bedømmelsen af vor økonomiske situation må gå ud fra følgende:

For det første, at vi under en eller anden form må med i et større europæisk økonomisk samarbejde, og at det vil være ødelæggende for os, hvis vi kommer til at stå udenfor. Jeg tilføjer for mit eget vedkommende, at jeg ønsker, at det bliver det europæiske frihandelsområde med mulighed for et endnu nærmere samarbejde end nu med vore nordiske broderlande.

For det andet, at det er af afgørende betydning, hvis et sådant samarbejde etableres, at vore hovederhverv, landbrug og industri, kan konkurrere med de tilsvarende erhverv i de lande, vi skal i fællesskab med. Det kan landbruget — landbrugets vanskeligheder er jo i første række et afsætnings-spørgsmål — men vi ved alle, at det kan vor industri ikke, eller det er der i alt fald kun dele af den, der kan, fordi den i en år-række ikke har fået de fornødne investe-

ringer, og fordi dens omkostninger er højere end omkostningerne i de lande, vi skal konkurrere med.

For det tredje, at det derfor er af afgørende betydning at fremskaffe den nødvendige kapital til disse investeringer, og at vi derfor må koncentrere os om en politik, der fremmer kapitaldannelse ved at begunstige den private opsparing og erhvervslivets opsparing og lader statens forbrug komme i anden række.

For det fjerde, at en stigning i vort omkostningsniveau ikke blot vil forringe vort landbrugs i øjeblikket vanskelige stilling, men vil betyde en væsentlig ringere konkurrenceevne for vor industri på det store marked og dermed standsning af virksomheder og arbejdsløshed.

Det, jeg nu har nævnt, er for mig at se den situation, hvorunder det fremsatte finanslovsforslag må bedømmes og den finansielle politik tilrettelægges. Og dér må jeg sige at den højtærede finansministers politik passer som en hund i et spil kegler, for at sige det populært.

Den højtærede finansminister har ført en politik, der systematisk har sat statens investeringer foran erhvervslivets, og det ikke alene statens investeringer til samfærdsel, uddannelse og atomenergiens anvendelse, men også til boligbyggeri, oprettelse af statshusmandsbrug og udbygning af sociale foranstaltninger. Den højtærede minister har ført en skattepolitik og en tvangslånspolitik, der har været en hård belastning for den private opsparing, og som har hæmmet industriens investeringer, og den høje regering har ikke formået at begrænse stigningen i produktionens omkostninger.

Jeg er naturligvis ikke blind for, at der til grund for socialdemokratiets og mit partis stillingtagen til disse problemer ligger et forskelligt syn på staten — på statens evne til at lede det økonomiske liv i samfundet og på statens muligheder for at få alle til at arbejde med på samfundets trivsel — og dermed på statens ret til at gribe ind over for den enkelte. Socialdemokratiet tror derpå og lader, når det er ved magten — som nu for tiden — staten dirigere erhvervslivet og pengene, bestemme bl. a. gennem sin skattepolitik, hvad hvert enkelt